

20 שנה לפטירתה של שולמי אנלטיין ז"ל

קשה להאמין שחלפו עשרים שנה מאז נסמרה שושנה. אנו, ירדו "קבוצת עשור" לשעבר, זוכרים אותה כמובן כמנוחת שלומה אהנו שבע שנים רצופות - מכיתה א' עד ז'. שושנה הייתה מסוג המנוחה שנטקו בחינוך מתוך חזון ואמונה. והשקיעה. זאת ומאמץ ללא הפוג כדי לחנכו לערכים שהיו חשובים בעיניה, שנגדל להיות אנשי עבודה, מעורבים, משכילים, גמישים לזולת ולקורה שבינו, ציוניים וסוציאליסטים.

כשאנו נזכרים בשושנה. חקופה שלמה - שונה מאד מהמקובל כיום - עולה בזכרוננו.

ראשית, כמובן, הלינה המשותפת, על חוויותיה וקשייה, והחינוך הקפדני, המתמיד, שקבלנו משושנה ומצוות המטפלות.

שושנה הייתה מורה יצירתית מאד וידעה להעביר את נושאי הלימוד בדרך חוויתית במיוחד. ודאי הותיקים זוכרים איך כל הקבוצה השתתף בנושא "הדואר", כשילדי עשור פתחו סניף דואר אמיתי, הדפיסו בולים, הכינו מעטפות, התרוצצו כדוורים ולרוב היו גם כותבי המכתבים... כשלמדנו את נושא "השעון" שושנה גייסה את יוחנן שבנה למעננו על פי תכנון מדויק וממושך שעון עמל מבטון. שעומד עד היום ליד "כיתה עשור" (ודאי מדויק לפחות כמו שעון הקיר של יצחק...)

כשלמדנו על אדם וניעונו - יצקנו את מדרכת הבטון שגם אותה ניתן לראות עדיין. כך גם נושא החחבורה והחגים השונים - תמיד הייתה למידה פעילה, מלאה יצירה ונחמקת בזכרון.

גם הצגות סוף השנה היו יצירות תאטרוניות אמיתיות - הכונה הוזמן, מחניט, בגדי המלך החזשים - ששיריהם מתגבשים במוחנו גם היום (בגילנו המופלג).

שושנה שמה דגש על אהבת האוץ, וטוילים בחיק הסבע נערכו לעיתים תכופות (למרות שגרמו לבלתי נסבל - מעט בוך ולכלוך). כל ניזמית לופתה וכל זמזומית ההרים כונתה בשח. כל חרק וציפור היו מוכרים לנו. ליוינו את חילופי העונות בענפי המשק במעורבות רבה. בימים בהם נדיר היה לשמוע בכמה הנשיא עברית נכונה, אנו שמענו ולמדנו שפה עשירה ומדויקת. גם שירי א"י רבים מאד למדנו, ותמיד את כל הבטיט, ללא פשרות.

היינו כיתה גדולה (שני שנתונים), תוססת ופעילה, ונדאי לא קלה לחינוך המקיף את כל התחומים וכל שעות היממה כפי שהיה מקובל אז.

אין ספק שלשושנה חלק משמעותי בילדותנו, וכך נזכור אותה תמיד.